

Отиски-самотиски

КРАЙНІЙЗНАВЧИЙ МУЗЕЙ.
КРАШЕНА КАПУСТА.
ПОРНОКОПИТНІ.
СРАМТЕАТР.

Анатолій ШКЛЯР.
м. Дніпро.

• ГУМОРЕСКА

Такий у мене принцип...

КУДИ люди поспішають? Куди біжать? Чого їм постійно не терпиться? Не розумію.

Я не поспішаю ніколи – ні на роботу, ні вдома. Приміром, зараз уже нагадують, що пора готувати річний звіт. Зробимо. В кінці грудня. Встигнемо... Час ще є.

Дружина просить ножі наточити? Наточу. Аякже... Завтра. Або позавтра. Не знаю, коли... Не горить.

До речі, зайшов якимось до мого будинку інспектор пожежного нагляду. Обдивився навкруги і присіпівся:

– Давно сажа у вас не трушена. Негайно треба потрусити!

Що не трушена давно – сам знаю. А от щоб трусити та ще й негайно – не знаю... Знаю лише, що всяку негайну справу можна відкласти на скільки завгодно, хоч на кінець віку.

Щоб перестала бути негайною. Або й взагалі перестала... Я, між іншим,

так завжди роблю. І нічого. Ще нікому від того не погіршало.

Тож сажу я відклав на наступний квартал. З принципу.

Дружина, правда, іноді допікала: – Ти б димарі почистив! Чув, що пожежник казав? Та відірвися ти від телевізора!..

Я їй спокійно: – Дійде черга – почистимо... Нікуди ті димарі не дінуться!

А в самого на душі не зовсім спокійно: а що, як і справді займеться клята сажа?

Ночами пожежі снитися почали.

Щодня, йдучи з роботи, я здаля відшукував очима дах власного будинку: ще не горить, бува? Ні. От і добре.

У наступному кварталі заглянув у димар, переконався, що дим ще проходить, і відклав справу на кінець місяця. Вирішив твердо: до кінця року зроблю, що б там не сталося.

Від такого рішення на душі відлягло. Перестали снитись кошмари. А незабаром я й зовсім заспокоївся.

Коли це одного разу повертаюся з роботи, глянув за звичкою на власний дах, а він горить яким полум'ям. І люди біжать у тому напрямку. Я – за ними.

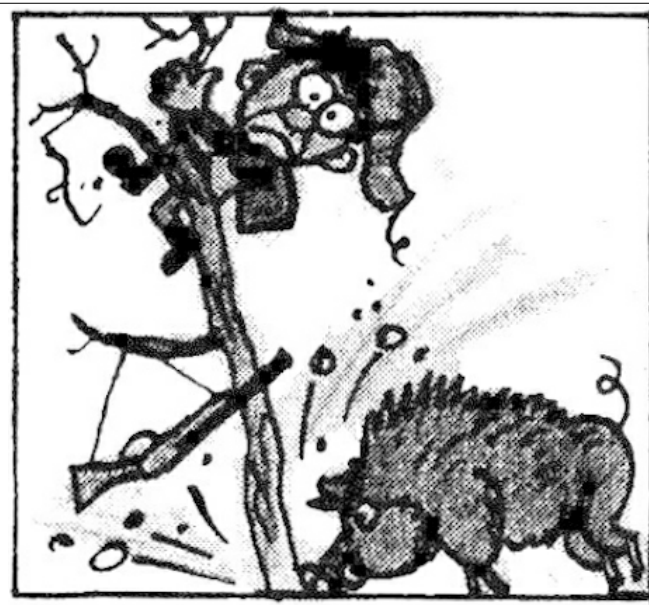
– Давно, – питаюсь, – горить? – Та вже догорає... – Е-ге! Діло серйозне! Я наддав ходу.

Біжу і міркую: «Чого я, власне, біжу? Куди поспішаю? Сажу трусити? Так уже не треба... А дім, поки добіжу, все одно догорить».

Подумав так і пішов звичайним кроком.

На попелище – ніде не дінеться – встигну!

Віталій КОВАЛЬ.
Київська обл.

**ГОРОСКОП
СТРІЛЕЦЬ**

(23 листопада - 21 грудня)

Сам стане об'єктом полювання.
Але фортуна йому не зрадить.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

«Ото порада»

ОПОЛОНІЧЕНКО застогнав. Приглушено, але від душі. Колеги відірвалися від паперів й оточили травмованого чимось або кимось товариша.

– Що там? Що сталося? Що таке?

Ополониченко тримався за праву щоку. Відняв руку й повідомив: – Кутній... Нариває... Клятий...

– Зуб – питання гостре, – почував потилицю найдосвідченіший. – Та вирішувати його можна...

– Не лише можна, а й треба! – підхопив наймолодший. – Взагалі, це було в Уругваї. Запалення від зуба йшло просто в мозок. І – з музичним привітом!

– Тіпун тобі на язик! – затюкали наймолодшого. Хоча тіпнуло Ополониченка.

– Це суто теоретично! – виправдовувався наймолодший. – І взагалі, це було в Уругваї.

– А не в Парагваї?

– Це чому?

– Тому що їх плутають. Особливо невідготовлені.

– Я підготовлений! – скипів наймолодший.

– А як підготовлений, що запропонуєш?

– В якому аспекті?

– В аспекті зуба, – пояснив найдосвідченіший.

– Анальгін!

Побігли за анальгіном.

– Ковтай одразу дві пігулки! – радили Ополониченку. – І води побільше – хоч і півграфіна, ліки швидше розчиняться.

– Хай кавою зап'є, – вніс пропозицію наймолодший. – У мене трохи є розчинної.

– Дурниці! Кава б'є по нервах. Як вип'є – під стелю злетить!

– Чай! Чай! – пролунали голоси.

– Ні в якому разі, колеги! – заперечив найдосвідченіший. – Чай, щоб ви знали, в'яже ясна. Ополониченко потім рота не розтулить...

Ополониченко махнув рукою, злизав з руки пігулки й одчайдушно висорбав півграфіна. Потім вхопив голову обіруч, ніби збирався вкидати м'яч з аута, і заляк у трагічній позі.

– Зараз ойкне... – шепнув наймолодший.

Усі навшипінки, один за одним, вийшли в коридор. Закурили. Приєдналися також уболівальники з сусідніх відділів.

– Як він там?

– Ніби затих. Оце анальгін прийняв...

– Анальгін – то на півгодини. Сода! Содою прополоскати, як рукою зніме!

– Як сказати! Для мене сода – як йод на свіжу рану. А от шалфей – як жива вода. Спочатку ніби й стьобне, а потім біль стихає.

– А справді, чи не збігати в аптеку? Взяти і соди, і шалфею, перемішати – хай прополосче...

– А от йогі, кажуть, на голову ставять...

– Це не наш метод...

У відділі щось глухо стукнуло. А потім почувся зойк.

Всі побігли туди.

Ополониченко сидів блідий, як стена.

– Що?!

– Закуняв... І головою об стіл... Ой!

– Все! – сказав найдосвідченіший. – Рятуюмо радикальним методом.

Він дістав з портфеля стограмову сувенірну пляшечку коньяку.

– Відкривай рота...

Ополониченко слухняно відкрив.

Видно було, що йому все одно – чи коньяк, чи смола.

– Одрозд не ковтай, – давали інструкції зцілители, – а положи зуби.

Буде тобі дезінфекція, антисептика, так би мовити, і навіть наркоз. А потім ковнеш – памороки заб'є. І порядок!

Ополониченко закрав очі й почав полоскати.

На очах уболівальників шока нечасного спухла, як на дріжджах. Наймолодший і найдосвідченіший підхопили його по під руки.

– Додому повеземо! Хай приляже... Щока, як подушка... Вахтерка на виході сплеснула руками:

– Що сталося? Куди?

– Додому... Зуб нарвав... Ми вже все перепробували...

– Що там пробувати? Як зуб – до стоматолога треба.

І хутчі!

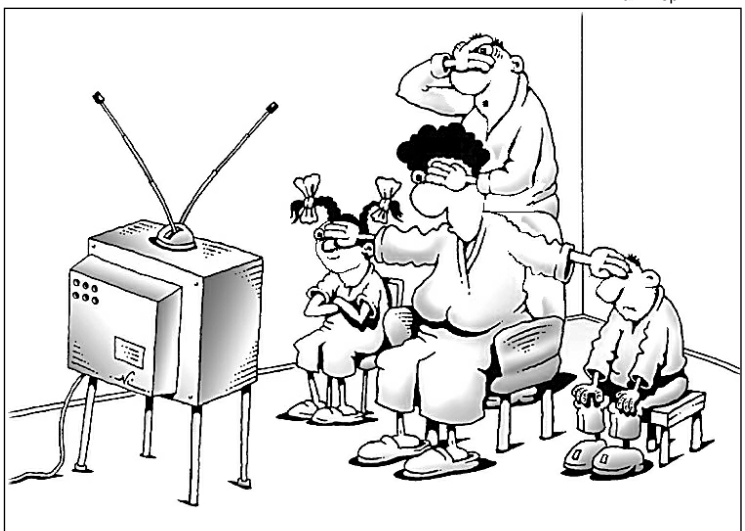
Трійця аж скам'яніла. І стрекотання бормащини ніби вчулося, та ні – просто на сусідню вулицю в'їхав бульдозер.

– Ну й порада, – процідив кризь зуби найдосвідченіший.

Все ж трапляються серед нас черстві, бездушні люди!

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Мал. Ігоря КІЙКА.

Народні устішки

Сидить чоловік вдома на третьому поверсі і раптом чує, що знизу у підлогу його квартири хтось гукає. Потерпівши хвилин десять, пішов на другий поверх з'ясовувати причину неспокою. Двері відчинив п'яний сусід у захисній будівельній касці.

– О, Колян! Заходь, друже. Разом обмиємо мою обнову. Я батут купив. Класна штука – до стелі підплигають!..

Два злодії вночі пограбували кілька банкоматів. Під ранок повернулися у своє лігво. Один злодій пропонує порухувати здобич, але інший не погоджується:

• БАЙКА В ПРОЗІ

Бараняча порука

ОДИН Баран купив «Тойоту». Ще ж ніби вчора дріботів пішки, а сьогодні гордо вмовстився на сидінні, ратицею педаль натиснув і – стережись, кому шкіра дорога! – рвонув так уперед, що аж закурило.

Ох і газував кучерявий, ох і ганяв!.. Собаки, зачувши його ще здалеку, ховалися в буди, кури очманіло перелітали через тини, поросята з вереском кидалися врозтіч. Воно ж хоч і тваринний світ, а жити всім хочеться.

Та якось не відбігло завчасу з до-

– Та я і втомився, і спати хочу. А ти, якщо так цікаво, ввімкни телевізор, там, напевно, вже розповідають, скільки ми поцупили!..

Завітала кума до кумів, а ті якраз обідали й запросили гостю до столу. Помітивши, що вона мало їсть, господарі здивувались:

– Що з тобою? Апетиту немає чи страви не подобаються?

– Та все гаразд. Просто фігуру хочу зберегти, а тому вирішила менше їсти.

– Е-е, кума, щоб зберегти таку фігуру, як у тебе, потрібно навпаки – багатенько їсти!..

роги рябе Телятко, покалічилося під колесами. Витягли Барана з машини. «Судити негідника! – кричать, – хай відповість сповна за свій жахливий злочин».

І з'ясувалося на суді таке: гроші на «Тойоту» дав йому тато – теж стопроцентний Баран.

Баран-автоінструктор не навчив до ладу кермувати машиною.

Водійські права виписав ще один Баран.

Отож, коли бачимо за кермом Барана, не слід думати, що це тільки його особиста заслуга. Віддамо належне й іншим.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.
Житомирська обл.

• ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

Загадка таланту

Їх в душі не висиділа курка,
Не носила в собі голова
І не грався смисл із ними в жмурки,
А з'явився просто, як слова.

Валерій ГРОШКО.
(Поетична збірка).

Мій талант не висиділа курка,
Не принесла білка лісова.
Щойно взявся грати я у жмурки,
Як із мене потекли слова.

Так в собі відкрив я дар поета.
Вірші руть із мене навмання...
Їх друкує навіть райгазета,
Часом – і рекламні видання.

Від гостей не зачинити двері –
Стрічі просять вчитель і курсант...
Каже теща: «Бачу я, Валерій,
В тебе, справді, вилупивсь талант».

Петро САВЧУК.
Хмельницька обл.

Запитаннячка

• Що в мене із зубами: у безплатній стоматполіклініці заперечують, що зуби здорові, а в приватній переконують, що їх негайно треба лікувати...

• Якщо всі будуть різати правду-матінку, то що від неї, бідолашної, зостанеться?

Словник-жартівник

МУРЛО – кіт.
САМОСАД – явка з повинною.
СТУКАЧ – дятел.

Володимир КОРЧИНСЬКИЙ.
Одеська область.

Караоке

Песик ловить власний хвіст,
поки не замориться...

Так держава наша рідна
з корупцією бореться!

**Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua**

